

שרביט הקסמים

כתב וצייר וו. סוטייב

הקיפוד הלך הביתה. בדרך הוא פגש בארנב והציע לו ללכת ביחד. כך נעים יותר ללכת בדרך הארוכה הביתה. הולכים החברים ומשוחחים. ולרוחב הדרך מונח מקל. תוך כדי דיבור הארנב לא שם לב ומעד, כמעט נפל.

"איך! אתה!" התרגז הארנב ובעט במקל וזה עף רחוק לצד הדרך. הקיפוד ניגש למקל, הרים אותו, ורץ אחרי הארנב.

ראה הארנב את המקל והשתומם "לשם מה אתה סוחר את זה? למה נחוץ לך המקל?" "זה לא מקל פשוט" עונה לו הקיפוד "זה שרביט קסמים." הארנב רק גיחך בתשובה. הלכו הלאה והגיעו לנחל. הארנב נתן דילוג אחד והיה כבר בצד השני ומשם צוחק "הי, אתה ראש קוצים, זרוק את המקל, יחד אתו לא תצליח לעבור."

הקיפוד לא ענה לו, אלה הלך כמה צעדים אחורה, תקע את המקל באמצע הנחל, בתנופה אחת עף לצד שני ועמד ליד הארנב כאילו לא כלום.

הארנב פתח את פיו בפלאה "אתה יודע לקפוץ יפה!" "אני לא יודע לקפוץ בכלל" ענה הקיפוד "שרביט הקסמים שלי עזר לי לעבור." הלכו הלאה והגיעו לביצה.

הארנב קופץ מגוש עשב אחד לשני והקיפוד ממשש לפניו את דרכו עם המקל.

"הי, ראש קוצים, למה אתה משתהה. זה המקל.. " ופתאום הוא גלש מגוש העשב ונפל למים. עוד מעט ויטבע.

עלה הקיפוד על גוש עשבים שמעל הארנב וצועק "תפוס את המקל! תחזיק חזק!"

הארנב תפס את המקל והקיפוד התחיל למשוך. כך הוציא אותו והוביל למקום יבש.
אמר הארנב "תודה לך, הצלת את חיי."

"מה אתך! זה לא אני, זה שרביט הקסמים מציל חיים שהוציא אותך מהצרה."
הלכו הלאה ובקצה היער ראו פתאום גוזל על הארץ. הוא נפל מהקן שלו, שכב שם וצייץ מסכן.

ציפורים הורים עמדי לידו ולא ידעו מה לעשות, איך להחזיר אותו לקן.

"עזרו לנו! עזרו!" צייצו גם הם "הקן על הענף ואנו לא יכולים להגיע אתו לשם."

מה עושים? ארנבים וקיפודים לא יכולים לטפס על עצים, ולעזור צריך.

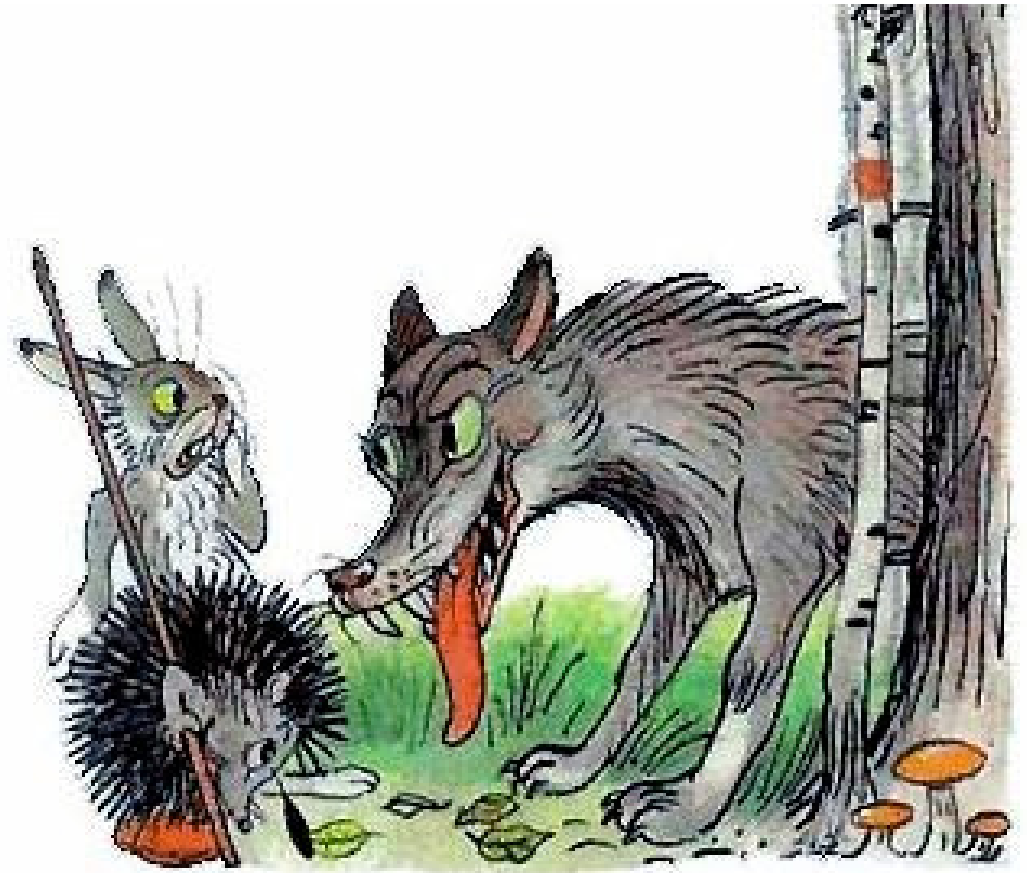
חקיפוד חשב-חשב, ואחר כך אמר לארנב "עמוד עם הפנים אל העץ!" נעמד הארנב תחת העץ, והקיפוד שם את הגוזל על קצה המקל, עלה על גבו של הארנב והרים את הגוזל

עם המקל אל הענף. שם הציפורים הורידו אותו ושמו בקן. "תודה לכם! תודה!"

אומר הארנב לקיפוד "בחור כארז אתה! יפה חישבת את הדבר!" "מה פתאום אני! זה הכל שרביט הקסמים שלי שהרים את הגוזל."

נכנסו ליער. ככל שמתקדמים כך היער צפוף יותר, חשוך יותר. הארנב מפחד והקיפוד כמו רגיל. הולך קדימה ובמקל מזיז את הענפים. ופתאום מאחורי העץ זאב ענק מופיע, חוסם את דרכם ואומר "עצור!"
נעמדו הארנב והקיפוד. הזאב מלקק שפתיים, חורק שיניים ואומר "אתה, קיפוד, קוצני אתה, לא אגע בך. ואותך ארנב אוכל כולך, עם זנב ועם אוזניים."

נרעד מפחד הארנב, החוויר כמו שלג, התאבן וכאילו רגליו נתקעו באדמה. לא יכול לזוז מפחד. אלא

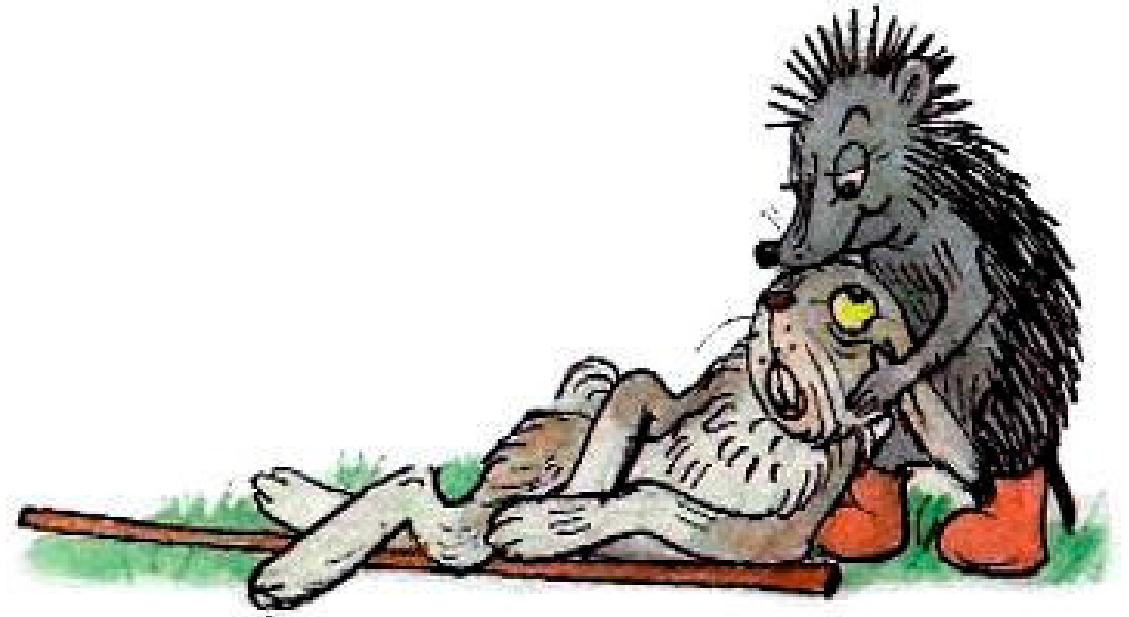

שהקיפוד לא חשב הרבה. הרים את המקל ובכל כוחו נתן לזאב מכה חזקה בגב. הזאב ילל מכאב, הסתובב וברח מהר.. ותוך רגע כבר לא ראו אותו.
"תודה לך, קיפוד, תודה. הצלת אותי מהזאב האיום!"
"אני? מה פתאום. זה שרביט הקסמים שהכאיב לזאב

כל כך והבריח אותו" ענה הקיפוד.

הלכו הלאה. עברו את היער והגיעו לדרך. והדרך קשה, עולה למעלה, תלולה. הקיפוד הולך קדימה, נשען על המקל, והארנב נסחב מאחור, עייף, ממש נופל מרגליו. הוא כבר קרוב לבית, אבל לא יוכל להגיע, כוחותיו אפסו.

"אין דבר" אומר לו הקיפוד "תפוס את קצה מקל". הארנב תפס את המקל והקיפוד התחיל למשוך, ומיד הליכת הארנב נעשתה קלה

יותר.

"ראה" אמר לקיפוד "השרביט שלך שוב עזר לי." כך הוביל הקיפוד את הארנב הביתה ושם חיכתה לו כבר הארנבת עם הארנבונים. כולם שמחו והארנב אמר לקיפוד "לולא שרביט הקסמים שלך, לא הייתי מגיע היום הביתה." חייך הקיפוד ואומר "קח ממני במתנה את המקל, שרביט קסמים הזה. הוא אולי עוד יועיל לך." "הודה לך קיפוד" עונה לו הארנב "אבל איך אתה תסתדר

בלי שרביט הקסמים המופלא הזה?"
"אין דבר" אומר הקיפוד "מקל אפשר למצוא בכל מקום,
והקסמים.. " וכאן הוא דפק לעצמו במצח " ..הקסמים הם
כאן!"

ואז הבין הארנב את הכל "אכן אמרת נכון - לא המקל
חשוב, אלא ראש חכם ולב טוב!"

